

ZVON

DECEMBER - PROSINEC

2022

časopis krajské rodiny v New Yorku

www.zvon.info

17. LISTOPAD 1989

Dnes je svátek Den boje za svobodu a demokracii. Tak trochu zní v tom názvu utopie a nereálná snaha nás lidí, dosáhnout něčeho, co se často při malém úspěchu hned vymkne z rukou. Přesto všechno mám tento státní svátek České republiky nejradši. Zúčastnil jsem se všech možných demonstrací toho památného roku 1989. **Dýchal jsem a ještě dýchám svobodu, kterou nám přinesla Sametová revoluce.** Rok 1989 patří nepřekonatelně k období, na které budu rád vzpomínat. Moc dobře vím, co bylo před rokem 1989 a co zažívám celou tu dobu až dodnes. Možná, že to umocňuje moje křesťanská víra, která byla tak utlačovaná před rokem 1989. Možná se pletu? Nějak pořád nechápu lidí, kteří volají – nebo opěvují tu dobu předtím. Když to trochu přeženu, volali snad nějací lidé v Německu po II. světové válce na návrat vlády Adolfa Hitlera? Ano, jedna paní na Hlučínsku se nechala slyšet, že za Hitlera byl pořádek a byly pořádné cesty. A tak to bude i s tou dobou komunistické totality.

Svoboda a demokracie není samozřejmostí. O tu se musí neustále usilovat. Nikdy nám tyto věci nespadnou z nebe. Můžeme říct, že to nemá cenu, protože nám to hatí lidé, kteří toho zneužívají. Pod rouškou svobody a demokracie vlastně chtějí jenom moc. No, ale to už tu bylo, je a bude. S tím nic nenaděláme. Stále však, jako křesťan věřím, že věci se hýbou dopředu směrem k lepšímu. Také pevně věřím, že to má Bůh plně pod kontrolou.

Bůh mě stvořil také proto, abych v tom svém malém světě přinesl světlo jeho Slova. To, že to druzí „nechápu“ nebo chápou úplně jinak, mě nesmí odradit od pozitivního vidění tohoto stvořeného a chtěného světa naším Bohem Otce.

Použiji – li termín dnešního svátku boj za svobodu a demokracii, svoboda pro mne znamená neotročit hříchu, který ve mně stále je a ponouká mě myslet jen sám na sebe, na svoje EGO. Slova demokracie mně zase připomíná, abych volil do čela státu lidi bohabojné, pokud věří v Boha, a když ne, tak lidi, kteří budou podle svého nejlepšího svědomí sloužit všem lidem. Stále věřím, že těch schopných lidí je dostatek.

Bůh to také potvrdil, že nás má rád, že se o nás stará, že tento svět neopustil, když k nám poslal svého Syna Ježíše Krista. Na oslavu jeho příchodu se budeme připravovat opět, jako každý rok, dobou adventní a potom oslavíme jeho narozeniny 25. prosince. ***Z celého srdce vám všem přeji požehnanou dobu adventní a požehnané svátky narození Ježíše Krista.***

příjemnou čtení

VE FOREST HILLS 17. LISTOPADU 2022
VÁŠ FR. ANTONÍN

Svätý Ján Damascénský

MV

dokončení z minulého čísla

Pápež Benedikt XVI. túto Jánovu úvahu komentuje takto: „Vidíme, že vďaka vteleniu sa matéria ukazuje ako božia, môžeme sa na ňu pozerat' ako na Boží príbytok. Ide o novú víziu sveta a materiálnych skutočností. Boh sa stal telom a telo sa stalo skutočným Božím príbytkom, ktorého sláva sa odráža v Kristovej ľudskej tvári. Preto naliehania východného Učiteľa Cirkvi sú aj dnes mimoriadne aktuálne, ak zoberieme do úvahy zvláštnu dôstojnosť, ktorú

matéria dostala vo Vtelení: vo viere sa môže stať účinným znakom a sviatosťou stretnutia medzi Bohom a človekom. Ján Damascénsky teda zostáva privilegovaným svedkom uctievania ikon, ktoré sa neskôr stane jedným z najvýraznejších aspektov východnej teológie a spirituality zostáva ním až do súčasnosti. Je jednou formou kultu, ktorý jednoducho patrí ku kresťanskej viere, k viere v toho Boha, ktorý vzal na seba telo a dal sa vidieť. Učenie svätého Jána Damascénskeho tak patrí do tradície univerzálnej Cirkvi, ktorej sviatostná doktrína predpokladá, že materiálne veci vzaté z prírody sa môžu stať sviatosťami prostredníctvom milosti skrze zvolávanie Ducha Svätého, sprevádzané vyznaním pravej viery. V zhode s týmito myšlienkami kladie sv. Ján aj úctu k svätým relikviám na základe presvedčenia, že kresťania, keďže sú účastní na zmŕtvychvstaní Krista, nemôžu byť považovaní za mŕtvych.

Ďalej Ján hovorí: „Toto (svätci) sú tí, ktorí, nakoľko sa dalo, pripodobnili sa Bohu svojou vôľou a vďaka prítomnosti a pomoci Božej, nazývajú sa bohmi (por. Ž 82,6), nie kvôli prirodzenosti, ale súvislosti, tak ako sa rozžeravené železo nazýva ohňom, nie pre prirodzenosť ale pre súvislosť – preto, že oheň je jeho súčasťou. Hovorí v skutku: Buďte svätí ako som ja svätý (Lv 19,2). Boh, ktorý je dobrý a presahuje každé dobro,

neuspokojil sa s kontempláciou (rozjímaním) seba samého, ale chcel, aby ním požehnané bytia mohli byť účastné na jeho добрôte: preto stvoril z ničoho všetky veci, viditeľné aj neviditeľné, vrátane človeka, skutočnosť viditeľnú i neviditeľnú. Stvoril ho zámerne ako bytie schopné rozmýšľania, obohatené slovom a orientované k duchu.“

Ján s nadšením vysvetľuje: „bolo nevyhnutné, aby sa prirodzenosť posilnila a obnovila; aby bola jasne ukázaná a konkrétne vysvetlená cesta čností, ktorá vzdiaľuje od porušenia a vedie do večného života... Zjavilo sa tak na horizonte dejín veľké more lásky Boha k človeku...“ Vidíme na jednej strane krásu stvorenia, a na druhej zničenie spôsobené ľudskou vinou. Avšak v Synovi Božom, ktorý zostupuje, aby obnovil ľudskú prirodzenosť, vidíme aj more lásky Boha k človeku. Ján Damascénsky pokračuje: „On sám, Stvoriteľ a Pán, bojoval za svoje stvorenie, odovzdajúc mu prostredníctvom príkladu svoju náuku... A tak Boží Syn, aj keď zostal Bohom, znížil nebesia a zostúpil... ku svojim služobníkom... vykonajúc najnovšiu zo všetkých vecí, jedinu skutočne novú vec pod slnkom, prostredníctvom ktorej sa vskutku ukázala Božia moc – jeho vtelenie, jeho stanie sa jedným z nás.“

Sv. Ján žil veľmi skromným a pokorným životom a zomrel okolo roku 749. Za učiteľa Cirkvi ho vyhlásil pápež Lev XIII. roku 1890.

Keďže ako sme už spomenuli, Ján Damascénsky je posledným cirkevným otcom, tak na záver našej série o cirkevných otcoch mi dovoľte pár slov. Predstavili sme si celkovo 31 výnimočných, svätých a nesmiernie inteligentných mužov, ktorí hľadali Boha a borili sa s obrovskými problémami a nesmiernym chaosom svojej doby. Hoci každý čas a každá doba je trochu iná, časy, ktoré žili cirkevní otcovia nápadne pripomínajú tie naše. Máme síce úplne iné technológie a vymoženosti, ale sme vystavení zmätku, chaosu, rozvratu hodnôt, kultúry, tisícročných tradícií a niekedy aj celých krajín... Boh vie prečo sme sa narodili práve do tejto doby a sme to práve my, ktorí máme vydať svedectvo, tak ako kresťania pred nami – byť soľou, ktorá dáva svetu chuť a svetlom, ktoré, čo ako malé, stále vidno v tme. Možno nedokážeme zmeniť svet, ale to nie je ani naša úloha. Našou úlohou je plniť Božiu vôľu v našich životoch, vôľu Boha, ktorý je dobrý a ktorý nám aj ľuďom okolo nás chce dobre ako náš Otec a Stvoriteľ. O zbytok sa postará Boh sám. Postavme stavbu svojho života pevne na skale, ktorou je Kristus a potom nech príde čokoľvek – búrky, záplavy, vojny, chaos či smrť, naša stavba ostane stáť pre večný život.

KOMENTÁŘE K NĚKTERÝM KOLEDÁM

Adeste fideles

latinská koleda

nápěv: John Reading (+1692)

text: abbé Étienne Jean François Borderis (ca 1790)

Původ písně *Adeste fideles* patrně souvisí s anglickými katolickými kruhy 18. stol. a jejich English College ve francouzském městě Douai. Tato kolej byla založena r. 1568, aby vychovávala anglické katolické duchovní. Po francouzské revoluci byla kolej zrušena a její knihovna dílem zkonfiskována, dílem zničena. Jeden z rukopisů, jež opsal okolo r. 1740 John François Wade, obsahuje dva nápěvy této písně (v $\frac{3}{4}$ a $\frac{4}{4}$ taktu) a 4 sloky.

Od r. 1750 je píseň publikována ve většině anglických kancionálů. $\frac{4}{4}$ nápěv byl publikován ve sbírce *An Essay on the Church Plain Chant* (Esej o církevním chorálu, Coghlan, 1782), jejímž editorem byl vedle Wadea i Samuel Webbe (1740-1816). Vicent Novello, nástupce Webbeho, ve své *Collection of Mottets or Antiphons* (sbírka motet či antifon, 1792) melodii připisuje Johnu Readingovi (+1692), varhaníku katedrály ve Winchesteru.

Webbe byl varhaníkem v kapli portugalského velvyslanectví, kde v r. 1795 píseň poprvé uslyšel vévoda z Leedsu. Udělala na něj udělala velký dojem, takže si objednal její úpravu od Thomase Greatorexe, ředitele tehdy populárních *Concerts of Ancient Music* (Koncerty staré hudby), jichž byl vévoda patronem a v jejichž rámci byla tato úprava uvedena 10. května 1797 pod názvem *Portugalský hymnus*. Vévoda se totiž domníval, že píseň je hudebním symbolem portugalských vánoc.

Good King Wenceslas / Náš předobry Václav král

anglická koleda

nápěv: *Piae cantiones* (1582)

text: John Mason Neale (1818–1866)

český text: autor neznámý

Díky stykům, které v 1. polovině 19. stol. navázali čeští literáti s Anglií, se r. 1853 patrně dostal anglikánskému duchovnímu reverendu Johnu Masonu Nealovi do rukou obsah trojjazyčné básně z r. 1847 Sankt Wenceslaw und Podiwin, jejímž autorem byl Alois Václav Svoboda, známý z bojů okolo tzv. Rukopisů.

Reverend podle této mystifikující legendy napsal slova vánoční písně pro děti a vybral k ní nápěv staré jarní koledy *Tempus adest floridum* (Květnatý přichází čas), obsažené ve sbírce *Piae cantiones* (Zbožné zpěvy), kterou v r. 1582 vydal Theodoric Peter z Nijlandtu. Pro nás je podstatné to, že v Anglii i v USA patří tato koleda tanečního charakteru o českém knížeti sv. Václavu mezi nejoblíbenější.

převzato z www.pastorace.cz

Milí přátelé,

přijměte upřímnou pozvánku na **mši svatou 18. prosince 2022**, kterou budeme slavit jako vždy v neděli v našem pravidelném setkávání v 10.30 ráno v kostele Panny Marie Karmelské v Astorii. Tentokrát přivítáme velmi vzácného hosta, brooklynského biskupa Roberta Brennana. Po mši svaté budeme mít malé občerstvení a setkání s biskupem naší diecéze. Tradičně budeme mít také předvánoční besídku s koledami...

Těším se na setkání s vámi.

Fr. Antonín

BLAHOPŘEJEME

Jaroslav Sýkora oslaví 22. prosince kulaté narozeniny. Už šedesát let putuje po této zemi a obdivuje, hledá a nachází našeho Stvořitele. Nemá to úplně snadné, roku 2019 přežil operaci rakovinového nádoru. Pomalu, ale jistě se zapojuje do běžného života. Za celou krajanskou rodinu Ti, milý Jaroslave, přeji vše dobré, Boží požehnání pro Tebe a celou Tvoji rodinu.

AND NOW I SEE

A short passage from the book “And Now I See by Robert Barron

As the unreceived act of existence, God is, frustratingly, indescribable, a bit like a great unrelieved expanse of snow.

And thus, just as the wanderer becomes easily disoriented in a whited-out landscape, so the theological explorer becomes quickly lost in the trackless country of the divine simplicity. When mystics from John of the Cross to Thomas Merton speak of the highest attainments of the life of prayer, they describe an area of experience beyond words, speech, imagery, and conceptuality, a silence deeper than the mind. They are describing, in a necessarily halting way, something of the divine serenity, the simplicity beyond differentiation.

As usual, the mystics help us to see the spiritual power behind theological statements. One of the basic tricks of the self-elevating ego is to control God through the mind. The ego, naturally enough, goes about the business of knowing and manipulating the things of the world, organizing and categorizing them confidently, but then it makes the terrible mistake of trying the same with God. With images, concepts, ideas, traditions, customs, and prejudices, it hems God around, defining and corraling him. We claim to know how God things and how God acts and why God does what he does; on the basis of our rational theologizing, we even make bold to predict what God will do and how he will deal with us. But over and over again, the Bible shows us how surprising God is, how strange and elusive are his ways. Just when the people of Israel expect deliverance, they get exile; just when they expect punishment, they are met with mercy; just as they await an avenging Messiah, they get the crucified God. All of this biblical playfulness is in service of the divine simplicity – that is to say, the essentially unknowable and hence uncontrollable majesty of the sacred. The soul that wants too much to cling to the tree of knowledge must be doctored by the salve of this simplicity.

Another implication of God’s serenity is God’s. Since the sheer act of existence itself is not received or limited by any essential principle, since it is not definable as a type of being, it must, necessarily, be without restriction or border. God is the limitless, always open-ended power of existence. It is intriguing that, for many of the ancient philosophers,

infinity is an imperfection, since it implies incompleteness, inchoate unformedness. The truly divine, they thought, is that which is utterly complete, pristine, and definitive. Christian theologians have consistently maintained, on the other hand, that God's boundlessness is not an imperfection, but rather the expression of the inexhaustibility and endless *fascination* of God. St. Bernard of Clairvaux says that the saints in heaven drink from the divine source and then, in the very satiation of their thirst, they become thirsty for more. Heaven, accordingly, is a delightfully endless process of exploration into the infinite God. Thomas Aquinas says something similar when he asserts that the blessed in heaven, witnessing the beatific vision, are seeing for the first time just how *incomprehensible* God is. What they see in short is not a finite supreme being whose beauty, however stunning, would eventually become stale, but rather the endlessly captivating Black Forest of the divine infinity, a field in which they can play for an eternity. The very indefiniteness that frustrated the ancient philosophers is what calls out to Christian thinkers. Once more we see the salving of the soul. One of the greatest temptations of the self-absorbed ego is to be bored by God. We sinners convince ourselves that the divine is a relatively comprehensible dimension of reality, a realm that we perhaps have to deal with from time to time, but one of decidedly limited interest.

Indeed, it becomes a commonplace of the sinful imagination that almost anything – sex, career, relationship, pleasure – is more diverting, more entertaining than the things of God. We have eaten of the fruit of that tree, and we move on to other trees and other fruits, assured that they will be more appealing than the first. The doctrine of God's infinity is meant to persuade us that nothing is more captivating, inexhaustible, compelling than the divine reality, that grounding and endless power in which all other existents inhere. All other joys are finite; God's joy is limitless. All other journeys come, disappointingly, to an end; the journey into God never ends.

NĚCO MI BRÁNÍ PROŽÍVAT RADOST O VÁNOCÍCH

Nejsem schopen zaplašit úzkost

Na malou horskou vesnici, kde se právě nalézám, padla noc. Dnes se noc oblékla do velmi husté tmy, temné jako moje myšlenky, které mě celý den provázejí. Moje úzkost je stále silná a hluboká. Stále mi cosi brání prožívat radost. Příliš mě znepokojuje současná situace. Po večerní modlitbě vycházím ven, a zaplavuje mě intenzivní strach.

Dnes jsem zrovna psal, že se nesmíme bát, a opakuji to pokaždé, když se mě lidé vyptávají, co jsem prožíval v zajetí islamistů. Sám ale teď nejsem schopen tu úzkost ve svém srdci zaplašit. A tak jako dříve v mé syrské poušti, která už neexistuje, protože ji válka zničila, vycházím na terasu...

Hvězda která nezhasla

... Pozvedám své oči, které jsou ještě plné umělého světla nevidí nic než temně černou oblohu. Náhle však začínám vnímat malá světélka. Objevují se hvězdy; jako tanečnice, které se chystají vstoupit na scénu. Jsou tady! Je jich tolik – tak vzdálené, a přece tak blízké zároveň. Září. Jedna více než ostatní. Upřeně ji pozoruji, mám dokonce chuť ji uchopit do rukou a přitisknout k sobě. Nevím, jak se jmenuje. Z astronomie nevím nic. Ale klidně by to mohla být ta hvězda, která se rozsvítila tenkrát, před dvěma tisíci lety, nad jednou betlémskou stájí, a od té doby nezhasla. Ta malá hvězda ukazuje, že se narodil Spasitel.

Křehké světlo rozptyluje temnotu

Všechna má naděje se vrátila. Mám radost. Ano, stíny všeho zla ve světě, smutek a neštěstí zatemňují mé srdce a zdá se, že zakryjí i svět. Já ale vím, že i v této noci září malé a křehké světlo, které svou přítomností navždy rozptyluje veškerou temnotu.

**Lid, který chodil ve tmě, vidí veliké světlo,
obyvatelům temné země vzchází světlo.
Chod'me v Božím světle! (Iz 9,1; 2,5)**

Autor tohoto textu Jacques Mourad prožil téměř pět měsíců v zajetí islamistů. Jde o životní příběh, ve kterém víra vítězí nad násilím, naděje nad nespravedlivostí a milosrdenství a odpuštění nad lidskou krutostí.

Se svolením zpracováno podle knihy: Jacques Mourad, Mnich v zajetí islamistů, kterou vydalo nakladatelství Paulinky. Redakčně upraveno. převzato z www.pastorace.cz

UDÁLOSTI VE ZKRATCE

3. listopadu - Hospodaření diecézí katolické církve se v roce 2021 navzdory dopadům pandemie covid-19 stabilizovalo. Hlavní, tzv. duchovní činnost, byla i v loňském roce stejně jako v předchozích letech ve ztrátě. Ztrátu pokrývá zisk z vedlejší – hospodářské činnosti. Ten byl v loňském roce 1 232 milionů, díky čemuž mohla katolická církev v roce 2021 pokračovat v poskytování duchovních a dalších společensky prospěšných služeb ve stejném rozsahu jako v předchozích letech.

10. listopadu - Krátce před polednem přijal papež František obyvatele Papežské koleje Nepomucenum při soukromé audienci. Setkání v Apoštolském paláci, které trvalo téměř půl hodiny, zahájil rektor koleje P. Roman Czudek krátkým pozdravem a předáním daru. Poté následovala promluva Svatého otce, ve které mimo jiné připomněl odkaz patrona koleje sv. Jana Nepomuckého.

11. listopadu - Křesťané v africkém státě Burkina Faso se podle papežské humanitární organizace Církev v nouzi stávají stále častěji terčem džihádistů. Jak uvedla ve zveřejněném prohlášení, terorismus v zemi získává po nedávném státním převratu stále větší váhu. Ještě na konci června předpokládali mezinárodní pozorovatelé, že 40 % Burkiny Faso je v rukou teroristů. "Dnes je to určitě ještě více," řekl organizaci P. Alain Tougma, tamní provinciál řádu Bratří misionářů des Campagnes.

11. listopadu - Ekumenický patriarcha konstantinopolský Bartoloměj přial v sídle istanbulského patriarchátu skupinu kněží a novinářů, kteří již několik dní povývají v Turecku a navštěvují svatá místa po stopách sv. Pavla. Hovořil o společném úsilí o jediné datum Velikonoc, které sdílí s papežem Františkem v souvislosti s výročí Nicejského koncilu, který svolal císař Konstantin v roce 325.

20. listopadu - Při setkání s patriarchou asyrské východní církve se papež František podělil o přání slavit Ježíšovo zmrtvýchvstání ve stejný den. Papež také vyzval, aby křesťanům na Blízkém východě byla zaručena jejich práva, zejména náboženská svoboda a plné občanství.

22. listopadu - Papež: Jako Židé a křesťané učinme vše pro zastavení války na Ukrajině. Papež František přijal asi dvě stě účastníků zasedání výkonného výboru Světového židovského kongresu, které se v těchto dnech konalo v Římě a Vatikánu a zaměřilo se na židovsko-katolické vztahy.

23. listopadu - Nejen červeně nasvícenými budovami si o tzv. Červené středě 23. listopadu připomínáme pronásledované pro víru. Tuto světovou akci v tuzemsku pořádají Česká biskupská konference, Ekumenická rada církví v ČR a Federace židovských obcí v ČR.

ÚMYSLY MŠÍ SVATÝCH V PROSINCI 2022

datum	úmysl	dárce
4.12.	Za živé a zemřelé členy rodiny Tomečkovy	Mirka Plzák
7.12.	Za zemřelé členy rodiny Kačmárový	manželé Hnízdovi
11.12.	Za zemřelého Oldřicha Holubáře	manželé Hnízdovi
18.12.	Za zemřelé rodiče Hlavaté	Milena Hlavatá
21.12.	Za zemřelé členy rodiny Hnízdovy	manželé Hnízdovi
25.12.	Za krajanskou rodinu - Boží Hod Vánoční	

BLAHOPŘEJEME

v prosinci oslaví narozeniny: Lucie Reynolds 1. prosince, Adriana Čušková 6. prosince, Rev. Jan Čudek 6. prosince, Jiřina Zaros 6. prosince, Rev. Antonín Kocurek 7. prosince, Věra Combs 8. prosince, Božena Smrčka 11. prosince, Zdenak Rosenberg 11. prosince, Simon Wolf 13. prosince, Anna Dospěl 15. prosince, Marek Dospěl 16. prosince, Václav Solfronk 18. prosince, Leia Reynolds 20. prosince, **Jaroslav Sýkora 22. prosince**, Martina Nehybka 26. prosince, Karel Dospěl 31. prosince, Zuzka Petrova 31. prosince.

DĚKUJEME ZA PODPORU ČASOPISU A ČESKÉ MISIE

rodina Nehybková, Fred Jurena, Iveta Burda, Jaroslav Horky, Milada Stastny, Patricia Babor, Libuse Kral, Bohdan a Jirina Kowalykovi, Mila Kania.

MODLITBY ZA ZEMŘELÉ

O modlitbu za zemřelé v měsíci listopadu požádali: Jane D. Brotánek, Marcela Škrkoňová, rodina Sikorjakova, Libuše Král, Mary Michtalík, Jan Bartůněk, Elen Samek, Helena Otýpka, Kowalykovi, Patricia Babor, Věra Kolasa.

ZVON vydává Czech Catholic Mission in NYC, Inc 110-06 Queens Blvd. Forest Hills, NY 11375
 Tel: (718) 575 8959 - šeky na podporu pro časopis a misi: Czech Catholic Mission in NYC - na mše svaté: Rev. Antonín Kocurek - Krajanské bohoslužby jsou každou neděli v 10.30 am v dolním kostele Panny Marie Karmelské 23-25 Newtown Ave, Astoria NY příležitost ke sv. zpovědi před i po mši svaté. Po bohoslužbách následuje společné pohoštění v Parish Hall - adresa českého kněze: Rev. Antonín Kocurek, 110-06 Queens Blvd., Forest Hills, NY 11375 Tel: (718) 575 8959
 E-mail: zvonnews@gmail.com web: www.zvon.info
 Slovenská mše sv. každou neděli v 10.15 u sv. Jana Nepomuckého na Manhattanu (1st Ave a 66th St.) <http://www.luxnewyork.net>

Silvestr Maria Brait se narodil 14. června 1898 v bulharském Ruse (Rusčuku), při křtu 23. června téhož roku dostal jméno Josef. Jeho rané dětství je zahaleno mlhou nejasností, víme jen tolik, že svého otce Francisca Mayera, železničního inženýra, vůbec neznal a jeho maminka Clementina di Brait, vídeňská zpěvačka italského původu, zemřela za tragických okolností v jeho útlém věku. Malého Josefa Brait se ujala rodina Merhautova, se kterou se chlapec roku 1900 dostává do Čech. Po smrti pana Merhauta roku 1907 odchází Josef, prostřednictvím dominikánského převora P. Odila Pospíšila, do sirotčince sester dominikánek v Praze „U Pražského Jezulátka“. Od nich se po dvou letech dostává do dominikánského juvenátu. Josef Brait se 31. 12. (na svátek svatého Silvestra) roku 1915 stává členem dominikánské rodiny vstupem do řádu, ve kterém přijímá (podle patrona daného dne) řeholní jméno Silvestr. Po absolvování dvouletého studia filosofie v Olomouci skládá roku 1919 věčné sliby. Byl poslán na studia do Říma, poté do Belgie a znovu do Říma, kde získal doktorát teologie. Učí fundamentální teologii v Olomouci.

V krátkém intermezzu mezi oběma diktaturami dvacátého století se v katolické církvi v Československu objevuje snaha navázat na úspěšné předválečné úsilí o prohloubení duchovního života; v této souvislosti hrál významnou úlohu i otec Silvestr. Tyto činnosti však byly labutí písní snahy o náboženskou obrodu u nás.

23. března 1948 je olomouckým arcibiskupem jmenován Josef Matocha, ten si vybírá jako svého zpovědníka právě otce Silvestra. Nicméně postupné utužování totalitního režimu přivede nejprve do internace otce arcibiskupa, ke kterému je pod záminkou zpovědi 16. března 1950 přiveden otec Silvestr, který je však na místě zatčen.

31. března 1950 zasedlo na lavici obžalovaných (de facto však již odsouzených) deset mužů, devět z nich patřilo k předním představitelům mužského řeholního života v českých zemích, Již 4. dubna byli všichni obvinění shledáni vinnými, pro otce Brait původně rozsudek znamenal patnáct let vězení. Odmítá nabídku učit na problematické bohoslovecké fakultě v Litoměřicích: „Dali mu den na rozmyšlenou. „Bylo to strašný,“ líčil Brait své pocity. „Na jediném slově záleželo, zda půjdu zítra domů, nebo strávím další roky v kriminále. Prosil jsem Ducha svatého o moudrost a sílu. Když přišli: „Tak jak? Ano nebo ne?“ Řekl jsem: „Ne.“ Odešli a já padl na kolena a zpíval: Te Deum laudamus!“ Po amnestii 10. května 1960 se otec Brait vrací o den později z leopoldovského vězení do Prahy; s podlomeným zdravím, zcela nezajištěn, bez vlastního bytu, s pouhými 190 Kčs měsíčního důchodu. Krátce před smrtí dokončil životopis svatého Dominika. 24. září 1962 otec Brait slaví své čtyřicáté výročí kněžské primice, nikdo z přítomných netušil, že to bude jeho poslední mše svatá. Silvestr Brait zemřel 25. září 1962 v Praze.